

да види брата си. Сжгласила се царицата. И той на-
товарил много подаръци и тръгнал. Щом стигнал в
кжщи, Симеон не можал да го познае — тжй хубав
станал Иван.

— Мигар ме не познаваш? — го питал Иван.

— Не! Ти ни си ми брат. Моя брат беше сляп и
го изядоха вжлците — отговорил Симеон.

Отишел си Иван. На другия ден дошел при Си-
меон Царкинята да тжрси крина: — Брат ти Иван
иска крина да мери злато, сребро и безценни камжни,
— рекла тя.

Симеон ѝ дал крината, но не ѝ повярвал. Но като
му я вжрнали, той вядя в неял сребро, злато и бецен-
ни камжни. Веднага отишел при Ивана.

Иван му разказал всичко. Полакомил се и Симеон
за много богатство и молил брата си да го ослепи.
Иван го завел в гората, ослепил го и го оставил под
едно джрво. Но малко след това дошли гарги и за-
гракали.

— Аз сжм тук! — извикал Симеон.

Гаргата се подплашила и хвжржнала. Дошла втора
— и загракала.

— Аз сжм тук! — извикал пак Симеон и я изпла-
шил.

Дошла трета.

— Аз сжм тук! — и тя хвжржнала.

Обезпокоил се Иван и отишел да го види. Намерил го, научил го да се измие с роса, дал му всичко,
което носел с себе си и си заминал.

И днес още щастливеца цар Иван живее в далеч-
на страна и добрува той и неговия народ.

Чичо Пейчо.

